

kiss józsef u.

innen húznak tovább az út sugarai. vektorok cél nélkül, irányuk határozott. kiléped vektoraid. átmérod van, befogód, szögfeszültséged. a kereszteződés. túl sok lehetőség ahhoz, hogy ki ne fáradj. valami megindul, és mert figyelsz rá, elveszted egyensúlyod. központ nélküli vonzás, lábgyengeség. az aszfalt olvadt vízszintese. a talpak harántsüllyedése, a folyton kísérő bizonytalanság. és bár nincs végső állomás, és a tömegvonzás felér két lábikrádig, az elnyúló

zizegésben egyre szélesebb utcán hely sincs, ahol megállhatnál. feltűnsz, itt-ott. a kifelé csökkenő melegben, a híguló téasztaszagban. még két kereszteződés, fonódó fagyökér aszfalt alatt, aztán túl a vibráló nejlönfüggönyön, a levegőben a növények hűvös aromái. az ipari por fátyla. halvány jelenlét, körvonalaid utcasarkokon, percenként pár kép. nem mozdulsz. a halszem mindent lát, egyszerre leáll a város. vízcsepp árnyékcsíkja a falon, elnyeli a mélység. egyre élesebb por-

szemcsék

rózsák

átér a zúgás a térig, a sarkon torlódás. homályos hangok végig a sötét utcán. harang szól, üveg dermed. aztán megreped, mire az első kongás elmélyül, üres a környék. szirmok és szilánkok, fentről több hangot esik minden, és elhalkul, ahogy földet ér. milyen itt megállni, bokáig. a csend élesedik, reggelre patantan el a szélben. mindig szembe indulsz. az ablakból néznek egész éjjel.

salgótarjáni u.

rácsba feszül a város, de mire idáig elérsz, már dermedt és hideg minden illesztés. a szikraszag a levegőben, a szúrós varratok. enyhén balra, ahol a vonalból kimentél, a láthatatlan csapás. a lombok rágta rozsdás utcaháló, az őszi eső vízrajzai. falon átfolyó borostyán. a lefejezett sírkövek pillérei a végtelen téglafal mögött, fúga húz a beomló semmibe. a pilléreken, közben, a távolba szűkülő ég barna boltja. végig csökkenő rács-

feszültség, szemben hiányzó elemek. a kerítés betonközei. sodrony a kő helyett, drótcsikorgás a metszéspontokban, villamosmegálló és temetőkapu. sínek közelgő fényszálai. állsz az egyre élesebb sugarak között, mégsem érnék össze. de éppen a kövekig kopnak az acél csíkjai, az enyészpontokon oldódó bizonyosság. a távlat jóleső feleslege. villamos szeli közben át az utcát, a másik oldalon két alak. szatyrokkal, részegen. mire feléjük mozdulsz,

sehol senki